

“onafhankelijk” volgens de van Dale “ door niets bepaald of geregeld” .

Dat de onafhankelijkheid bij bedrijfsartsen de afgelopen 15 jaar al dan niet terecht, veelvuldig ter discussie staat (zie bijlage) en de gemoederen tot op de dag van vandaag blijft bezig houden is duidelijk, daarbij valt steeds vaker de populistische uitspraken als “wie betaalt die bepaald” of “wiens brood ment eet diens woorden men spreekt”. Dit heeft natuurlijk wel een oorsprong, er is een voedingsbodem of zoals een gezegde luidt waar rook is, is vuur.

Een vrijgevestigde bedrijfsarts of arbo-organisaties, eveneens ondernemer(s) zijn geen non-profit organisatie, de schoorsteen moet immers blijven roken en is primair de relatie met zijn opdracht(werk)gever. Bedrijven of instellingen al dan niet profit organisaties die de diensten van deze vrijgevestigde bedrijfsartsen of arbo-organisaties inhuren , zullen zoals een goed ondernemer betaamt o.b.v. een kosten/baten analyse de afweging maken of het inhuren van deze bedrijfsarts of arbodienst voldoende bijdraagt aan het ziekteverzuim percentage in de onderneming. “onafhankelijk?” nee, de werkgever bepaalt of regelt welke bedrijfsarts of arbo-organisatie uiteindelijk worden ingehuurd.

En zo zag ik in onze onderneming diverse bedrijfsartsen en arbodiensten voorbij komen, en een bedrijfsarts van de werkgever van mijn vrouw NB in een zorginstelling verklaarde te zijn bedankt omdat hij te kritisch voor de werkgever.

Samenwerking (L.E.S.A.)

De rook vertroebelt de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en doel namelijk het al dan niet preventief voorkomen dat een werknemer ziek word of bij ziekte zo snel mogelijk kan herstellen. Dit kan alleen als er een diagnose is gesteld, deze wordt erkend en daarnaar word (be)gehandeld. In mijn situatie kreeg ik een 1^e burn-out in december 2013 en na een ziekenhuisopname mijn werkgever geïnformeerd. Toen het niet meer ging gemeld bij de bedrijfsarts en hulp ingeschakeld van een behandelaar op zijn verwijzing. In deze periode is door de bedrijfsarts nooit contact opgenomen met behandelaar, is probleemanalyse nooit met mij opgesteld of een plan van aanpak zoals de wet poortwachter voorschrijft. Na een kortstondig herstel diende de 2^e burn-out zich aan medio 2015 en ben ik weer onder behandeling , zijn er diverse testen ondergaan en is een diagnose gesteld door mijn behandelaar wat ik heb gedeeld met de bedrijfsarts. Ondanks de door mij verstrekte toestemmingsformulieren om informatie te mogen inwinnen bij mijn behandelaar is daar geen gebruik van gemaakt door de bedrijfsarts ook niet na mijn herhaaldelijke verzoeken daartoe. De bedrijfsarts (vrijgevestigde) stuurde wel direct in zijn rapportage aan op een “licht” arbeidsconflict, verklaarde pas na een jaar, contact te hebben gezocht met al mijn behandelaar(s) maar stelt dat behandelaar(s) om de hete brei heen draaien en geen oplossing hebben. Daarop bericht mijn behandelaar aan de bedrijfsarts¹, “daar u geen contact opneemt zal ik u informeren over mijn patiënt”. De bedrijfsarts die aantoonbaar liegt laat in zijn reactie aan mijn behandelaar over mij en over de behandelaar van een slechte kant zien of zoals collega artsen aangeven arrogant, lasterlijk en narcistisch en een bedrijfsarts onwaardig. Dat ondanks vele onderzoeken een diagnose beschikbaar is word dit stelselmatig genegeerd maar in het bijzijn van de werkgever aangedrongen op een psychiatrisch expertise. Mijn protest over de privacy worden afgedaan met de woorden “wie denkt u dat dit onderzoek zal betalen”². Dit leid tot een vertrouwensconflict met deze 1^e bedrijfsarts en op mijn aandringen krijg ik een andere bedrijfsarts. De 2e bedrijfsarts van een grote arbo organisatie onder contract van het moederbedrijf heb ik 2 gesprekken mee gevoerd van in totaal 1 uur. De bedrijfsarts gaf te kennen het bedrijf niet te kennen en over onvoldoende dossier kennis te beschikken³, volgens de belangenorganisatie van bedrijfsartsen het NVAB een vereiste van een bedrijfsarts het ontbreken van de actuele situatie vormt klaarblijkelijk geen beletsel om zonder mijn aanwezigheid een FML belastbaarheidsprofiel op te stellen en ondanks mijn toestemming werd mijn behandelaar niet geconsulteerd. Het rapport van dit belastbaarheidsonderzoek werd NB. eerst in zijn volledigheid en ondanks de medische info aan de werkgever gerapporteerd en werd gesteld dat er kon worden begonnen met re-integreren door 5 x 4uur werken. Dit paste bij de visie van de werkgever die eerder vond al dat ik genoeg had gerust rust dit in tegenstellig tot mijn behandelaar die niet zijn geconsulteerd en daar toch een andere mening over hadden.

Van een samenwerking zoals de L.E.S.A richtlijnen opgesteld door het NVAB en NHG, door specialisten, huisartsen en bedrijfsartsen in samenspraak met patiënt is in mijn geval zeker geen sprake van.

¹ Schriftelijke correspondentie van zowel behandelaar als bedrijfsarts

² Gesprekopname met bedrijfsarts en werkgever

³ Gesprekopname bezoek bedrijfsarts

Helaas behoor ik door mijn ervaringen tot de criticasters m.b.t. het in twijfel trekken van de onafhankelijkheid van bedrijfsartsen. Helaas omdat mijn ervaringen met NB. twee bedrijfsartsen mijn herstel en werkhervatting ernstig hebben geschaad en hierdoor nog zeker ben geworden en inmiddels heeft geleid tot een arbeidsconflict. Mijn belang ook te worden betaald door de werkgever voor mijn verleende diensten worden nu geschaad door inkomstenverlies en mogelijk verder inkomstenderving door een onzekere toekomst van mogelijke werkloosheid. Een situatie waar je op je 55ste niet op zit te wachten en in mijn optiek voorkomen had kunnen worden als diagnose was erkend, en met behulp gerichte aanpak m.b.v. behandelaar inmiddels weer werkzaam kunnen zijn. De voornoemde populistische uitspraken doen naar mijn mening recht aan mijn situatie en brengt mij tot de stelligste overtuiging dat de onafhankelijkheid van bedrijfsartsen alleen kan worden gewaarborgd indien zij verheven zijn boven alle vormen van belangenverstrengeling, een rechter wordt toch ook niet betaald door belanghebbende.

Second opinion

Dat de nieuwe Arbowet voorziet in een mogelijkheid voor de werknemer een second opinion aan te vragen via de eerste bedrijfsarts werpt dit wel de nodige drempels en vragen op.

- Er sprake is van “verzoeken” aan de 1^e bedrijfsarts om raadpleging van een andere 2e bedrijfsarts “verzoeken” is dus nog geen verworven recht.
- De bedrijfsarts kan het “verzoek” van de werknemer om een second opinion zich hiertegen verzetten
- De kosten van de 2e bedrijfsarts worden mogelijk niet vergoed door de werkgever en komt daarmee voor rekening komt van de werknemer.
- Waarom zou de werkgever willen instemmen met een second opinion, de bedrijfsarts verzet zich hier mogelijk ook tegen, duurt het ziekte verzuim nog langer en leidt tot mogelijk tot verdere discussie of zelfs een basis voor een arbeidsconflict.
- De vraag waarom überhaupt een tweede bedrijfsarts dit dossier zou kunnen of willen overnemen immers volgens de kernwaarde van de NVAB beschikt hij niet over de actuele situatie en zoals een UWV arbeidsdeskundige⁴ mij letterlijk vertelde bedrijfsartsen vallen elkaar niet af. Dit komt ook duidelijk naar voren als een verzekeringsarts van het UWV weigert iets over de 1^e bedrijfsarts te verklaren over het feit dat deze niet heeft gehandeld zoals verwacht mag worden en daarbij aantoonbaar liegt en medische informatie deelt. Dossier vermeld wel dat de werkgever onvoldoende heeft gedaan en ik voldoende maar niets over de bedrijfsarts.

Het recht op vrije keuze van een hulpverlener (artsen) vloeit voort uit het zelfbeschikkingsrecht en de contractvrijheid van de mens e.a. in de zorg verzekering wet art 13 is vastgelegd.

Een werknemer daar en tegen heeft geen wettelijk recht om zelf te kiezen voor zijn bedrijfsarts maar moet deze wel in vertrouwen nemen anders werkt hij niet mee aan zijn herstel en kan leiden tot (loon)sancties.

In de praktijk is het dus de werkgever die de keuze maakt voor een bedrijfsarts of arbodienstverlener, de werknemer zal niet zo gauw geneigd te zijn de bedrijfsarts in vertrouwen nemen.

De oplossing ligt naar mijn mening in de verplichting tot samenwerking tussen de bedrijfsartsen, huisartsen, specialisten in samenspraak met de patiënt zoals de L.E.S.A.. Een second opinion (niet eindeloos) een recht is. Tevens zal de juridische kloof tussen de bedrijfsartsen en de reguliere zorg specialisten nader bezien moeten worden. Nu mag een huisarts, specialist of behandelaar niets zeggen over de belastbaarheid van zijn patiënt en is het de bedrijfsarts die geen behandelaar is en mogelijk onvoldoende op de hoogte daarover wel beslist.

Het zou toch merkwaardig zijn als de dokter constateert dat zijn patiënt 40 graden koorts heeft van menig is dat werken niet verantwoord is maar hierover geen advies mag geven omdat dit is voorbehouden aan de bedrijfsarts Dergelijke situaties zijn menigmaal tuchtrechtelijke behandeld waarbij de specialisten op hun vingers zijn getikt.

Terwijl artsen en ook bedrijfsartsen de eed van Hippocrates afleggen

Ik zal naar mijn beste oordeel en vermogen en om bestwil mijner zieken hen een leefregel voorschrijven en nooit iemand kwaad doen wordt op deze wijze hier geen recht aan gedaan.

Ik pleit er dan ook voor dat bedrijfsartsen en/of arbodiensten volledig onafhankelijk moeten zijn en betaald worden vanuit de overheidsmiddelen.

J. de Vroom

⁴ opname telefoongesprek

Bijlage 1

- *Bedrijfsarts M.A. Tjak voorzitter van Nederlandse vereniging van Arbeids-en Bedrijfsgeneeskundige (NVAB) benadrukt het financieel belang van werkgevers en werknemers en stelt dat de bedrijfsarts zal zijn onafhankelijkheid nog beter moeten waarborgen".*
- *Uit een recent afstudeeronderzoek van bedrijfsarts T. de Martines bleek dat 87 procent van de artsen zich onder druk gezet voelde door werkgevers om een beslissing te nemen waar hij niet achter stond.*
(bron: [artikel 2001 de Trouw](#))
- *Al sinds 1994, toen werkgevers zelf het loon van hun zieke werknemers moesten gaan betalen, neemt de druk onder bedrijfsartsen toe om zieken snel aan het werk te krijgen, zegt de NVAB-voorzitter. Volgens hem maakt een aantal bedrijfsartsen onder druk van de werkgever foute keuzes,*
(bron: [artikel 2004 Volkskrant](#))
- *Werkgevers en arbodiensten proberen de onafhankelijke bedrijfsarts aan de ketting te leggen. Eén op de vijf artsen kan daardoor niet werken zoals het hoort. Soms wordt onder dwang zelfs vertrouwelijke medische informatie prijsgegeven. Dat blijkt uit een onderzoek naar de positie van de bedrijfsarts in opdracht van het ministerie van sociale zaken en werkgelegenheid.*
(bron: [artikel 2011 trouw.nl](#))
- *Vakbond FNV vertrouwt de bedrijfsarts niet en komt met eigen artsen waar leden een second opinion kunnen krijgen*
De Sociaal-Economische Raad (SER) bracht vorige maand unaniem advies uit over het opfrissen van de bedrijfsgezondheidszorg. Belangrijk punt: bedrijfsartsen en huisartsen moeten beter gaan samenwerken.
(bron: [artikel 2014 Elsevier](#))
- *De Nederlandse Vereniging voor Arbeids- en Bedrijfsgeneeskunde geeft aan dat de uitgeoefende druk op bedrijfsartsen een bekend fenomeen is. Zij melden hierover het volgende: "Uit verschillende onderzoeken (OVAL 2013 en Astri 2011) blijkt dat ongeveer de helft van de bedrijfsartsen druk van een werkgever heeft ervaren. Zo'n 90 procent van de bedrijfsartsen geeft aan hier professioneel mee om te kunnen gaan." Het is nog niet duidelijk op welke schaal deze 'diagnosefraude' plaatsvindt.*
(Bron: [artikel 2015 RTL nieuws](#))
- *De Sociaal-Economische Raad (SER) bracht in september 2014 een advies uit over hoe de positie van de bedrijfsarts en de arbeidsgerelateerde zorg verbeterd kan worden. Ook daarin wordt het 'tekortschietend vertrouwen in de onafhankelijkheid van de bedrijfsarts' één van de knelpunten van het stelsel genoemd. (Bron: [HR Rijk](#)) en [SC 22012016](#)*